EIDSIVATING LAGMANNSRETT

KJENNELSE

Avsagt: 15.04.2020

Saksnr.: 20-006381ASK-ELAG/

Dommere:

Lagdommer	Johannes Høy
Lagdommer	Dagny Raa
Lagdommer	Ørnulf Røhnebæk

Ankende part	Mette Groseth Langballe	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Arild Thorstensen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Ragnhild Røken Esbjug	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Kristin Jenssen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Gry Orfei Solbraa	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Martin Andreas Strehl	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Jan Erik Skogen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Petter Elstrøm	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Axel Lund	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Bjørn Ivar Bronken Larssen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Terje Lillestøl Melaa	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Marianne Enger	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Arve Wik	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Vivi Høgstedt Strehl	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Vigdis Strøm	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Kjell Magnar Ulven	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Didi Wenger	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Pål Michel Hansen Belgau	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Nina Amelie Staib Stange	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Are Fossum	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Jan Felberg	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Torund Larsen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Håkon Sigvard Sundklakk	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Stine Agnete Thorstensen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Eystein Gøttsching Holter	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Hans Aksel Storslett	Advokat Magnus Dæhlin

Ingen begrensninger i adgangen til offentlig gjengivelse

Ankende part	Inger Johanne Gudrun Wimmer	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Tage Martinsen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Sigrunn Marie Koller	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Eivind Wist	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Kristin Bråge Fjeldstad	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Jon Magnus Blegen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Vidar Martinsen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Terje Larsen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Marianne Ragnhild Wimmer	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Karin Esther Fevang	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Einar Hellum	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Tim Greni	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Kjell Johannes Johansen	Advokat Magnus Dæhlin
Ankende part	Erik Aasrud	Advokat Magnus Dæhlin
Ankemotpart	Lars Thon Byfuglien	Advokat Svein-Erik Sveen
Ankemotpart	Arne Braadland	Advokat Svein-Erik Sveen
Ankemotpart	Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA, under stiftelse	Advokat Svein-Erik Sveen

Saken gjelder midlertidig forføyning tilknyttet brøyting av private veger i et hytteområde.

I Etnedal kommune ligger setergrenda Nordfjellstølen. Området ligger sørvest i Etnedal kommune og grenser i vest til Nord-Aurdal kommune. I dag benyttes området hovedsakelig til fritidsbebyggelse og rekreasjon.

Vinterbrøytingen i området har vært begrenset til strekningen fra Fv. 33 til det partene i fellesskap benevner som vinterparkeringsplassen. Flere av de ubrøytede vegtraseene nord for vinterparkeringsplassen har blitt benyttet til skiløyper og hytteservice i form av snøscootertransport for hytteeierne. Blant de ca. 90 fritidseiendommene i området er det ulikt syn på spørsmålet om å iverksette vinterbrøyting nord for vinterparkeringsplassen.

I 2017 anla 16 hytteeiere – «brøytetilhengerne» – jordskiftesak blant annet for å avklare om deres vegrett omfatter rett til å foreta vinterbrøyting av vegsystemet nord for vinterparkeringsplassen. Jordskiftesaken ble kun anlagt mot de grunneierne som avga vegrett, ikke mot øvrige fritidseiendommer med vegrett.

I dom av 25. oktober 2018 kom Valdres jordskifterett, under dissens, til at de grunneierne som avgir vegrett, det vil si gnr. 137 bnr. 2 i Etnedal og gnr. 103 bnr. 21 og 73 i Nord-Aurdal, ikke har rettslig grunnlag for å motsette seg utvidet vinterbrøyting.

Sommeren 2019 sendte advokat Svein-Erik Sveen, på vegne av brøytetilhengerne, brev til de øvrige fritidseiendommene. I brevet gis uttrykk for jordskifterettens dom har rettskraftvirkning også for de som ikke var parter i jordskiftesaken. De hytteeierne som motsetter seg vinterbrøyting – «brøytemotstanderne» – protesterte ved advokat Magnus Dæhlins svarbrev 9. juli 2019. I svarbrevet anføres at vinterbrøyting forutsetter flertallsvedtak i berørte veglag. De to frontene fastholdt sine standpunkter i påfølgende korrespondanse. Det omtvistede spørsmålet har ikke har blitt behandlet i berørte veglag. Høsten 2019 iverksatte brøytetilhengerne vinterbrøyting av vegsystemet nord/nordøst for vinterparkeringsplassen.

Som følge av det nye brøytetiltaket, og med formål om å få stanset dette, fremsatte eierne av 39 fritidseiendommer, herunder Tim Greni, begjæring til Valdres tingrett om midlertidig forføyning 26. november 2019. De saksøkte tok til motmæle. Tingrett holdt muntlig forhandling 5. desember 2019.

Tingretten avsa kjennelse i saken 13. desember 2019 med slik slutning:

1. Begjæring om midlertidig forføyning avvises overfor Lars Thon Byfuglien og Arne Braadland.

2. Begjæringen om midlertidig forføyning forkastes.

3. I sakskostnader betaler Pål Michel Hansen Belgau, Are Fossum, Ragnhild Røken Esbjug, Vigdis Strøm, Kjell Magnar Ulven, Vidar Martinsen, Eystein Gøttsching Holter, Tage Martinsen, Marianne Enger, Kristin Jenssen, Marianne Ragnhild Wimmer, Kjell Johannes Johansen, Jon Magnus Blegen, Arild Thorstensen, Bjørn Ivar Bronken Larssen, Einar Hellum, Axel Lund, Jan Felberg, Mette Groseth Langballe, Tim Greni, Hans Aksel Storslett, Kristin Bråge Fjeldstad, Jan Erik Skogen, Vivi Høgstedt Strehl, Sigrunn Marie Koller, Inger Johanne Gudrun Wimmer, Arve Wik, Håkon Sigvard Sundklakk, Torund Larsen, Nina Amelie Staib Stange, Eivind Wist, Terje Lillestøl Melaa, Didi Wenger, Gry Orfei Solbraa, Martin Andreas Strehl, Terje Larsen, Petter Elstrøm, Stine Agnete Thorstensen, Erik Aasrud og Karin Esther Fevang til Lars Thon Byfuglien, Arne Braadland og Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA 112 125 – etthundreogtolvtusenetthundreogtjuefem – kroner innen to uker etter forkynnelse av kjennelsen.

Tingretten begrunnet sitt resultat med at sikringsgrunn ikke er sannsynliggjort. Tingretten tok ikke stilling til om hovedkravet – rettsstridig brøyting – var oppfylt.

Tim Greni med flere har i rett tid påanket kjennelsen. Det ankes over rettsanvendelsen og bevisbedømmelsen. Ankemotpartene har tatt til motmæle. Partene har deretter utvekslet en rekke prosesskriv, senest ankemotpartenes prosesskriv 13. mars 2020. I kjølvannet av det såkalte hytteforbudet, jf. § 5 i forskrift 15. mars 2020 nr. 294 om karantene, isolasjon og forbud mot opphold på fritidseiendommer mv. i anledning utbrudd av Covid-19, var det e-postkorrespondanse mellom partene og retten, hvor de ankende parters rettslige interesse var et av temaene.

De ankende parter – Tim Greni med flere – har i det vesentlige anført:

Tingrettens avgjørelse er feil og bygger på feil lovanvendelse og uriktig bevisbedømmelse. Ved anke over kjennelser gjelder ikke noe krav til ankegjenstandens verdi. De ankende parter har rettslig interesse, selv om brøytingen hadde et midlertidig opphold under hytteforbudet.

Jordskifterettens dom 25. oktober 2018 har ikke rettskraftvirkning for de som ikke var parter i saken, herunder de ankende parter og berørte veglag.

Etter at brøyting ble iverksatt, var det umulig å få klarhet i hvem som hadde bestilt og iverksatt tiltaket. Spørsmål om dette ble rettet til advokat Sveen i brev 6. september 2019. Dette og lignende henvendelser var ikke besvart da de ankende parter 26. november 2019 begjærte midlertidig forføyning.

Da tingretten holdt muntlige forhandlinger var forføyningsbegjæringen rettet mot den som faktiske gjennomførte brøytingen (Lars Thon Byfuglien), det da uregistrerte Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA og Arne Braadland. Sistnevnte var oppført som

kontaktperson for nevnte samvirkeforetak. I tillegg kommer at samvirkeloven § 13 begrenser samvirkets plikter forut for registrering. Tingretten tok feil da den avviste begjæringen overfor Byfuglien og Braadland.

Idet brøytesamvirket nå har blitt registrert i Enhetsregisteret, frafalles kravet om forføyning overfor Braadland og Byfuglien, likevel slik at de forblir solidarisk ansvarlige for ankende parters sakskostnader for tingrett og lagmannsrett.

Selv om midlertidig forføyning forutsetter at både kravet og sikringsgrunnen må sannsynliggjøres, skulle tingretten vurdert hovedkravet. Dette skyldes at hovedkravets styrke har betydning for hvilke krav som stilles til sikringsgrunn.

Hovedkravet som gjøres gjeldende, er at den iverksatte brøytingen åpenbart er ulovlig, fordi det ikke foreligger beslutning i berørte veglag. Tingretten har misforstått veglovens system.

Hytteeierne på Nordfjellstølen har bruksrett til det vegnettet som er i sambruk. Dette medfører i seg selv at de bruksberettigede utgjør et veglag, jf. veglova § 55 første ledd jf. § 54. Vegfellesskapet er et bundet medlemskap. Spørsmålet om blant annet «annan trafikkregulering» hører under veglaget. Veglagets styringsrett omfatter også vinterbrøyting som ikke utgjør en etablert rettighet. Vinterbrøyting i denne saken utgjør ikke en etablert rettighet.

I et veglag er det flertallet som rår, med mindre noe annet er bestemt. I denne saken er det ikke grunnlag for å gjøre unntak fra hovedregelen om alminnelig flertall. Beslutningen om å iverksette brøyting er ikke truffet av berørte veglag. I tillegg kommer at tiltaket er bestilt og iverksatt av et lite mindretall av fritidseiendommene. Ankemotpartene har tatt seg til rette ved å iverksette ulovlig vinterbrøyting. Ulovligheten forsterkes av at det, uten behandling i berørte veglag, er utarbeidet trafikkregler.

Tiltaket som kreves stanset er åpenbart ulovlig, og det stilles derfor mindre krav til sikringsgrunn. Den ulovlige brøytingen medfører vesentlig ulempe for de ankende parter. Forføyningen vil ha begrensede konsekvenser for ankemotpartene. Forføyningen vil reetablere det som i alle år har vært situasjonen på Nordfjellstølen.

Brøytingen har ført til en uoversiktlig og trafikkfarlig situasjon. For det første har den bratteste bakken (22 % helning) ikke latt seg sikre med autovern. Tingretten tok feil da den la til grunn at brøytekantene utgjør et naturlig autovern. For det andre krysser de angjeldende vegene flere skiløyper. De ankende parter har ikke fjernet skilter eller brøytestikker.

Det er videre slik at vegen er åpen for alminnelig ferdsel. Vegeier risikerer å bli holdt erstatningsansvarlig for eventuelle skader som oppstår ved bruk av vegen. Ved aktsomhetsvurderingen vil forvaltningen og organiseringen av eierskapet kunne stå sentralt.

I tillegg kommer praktiske ulemper for den enkelte brøytemotstander, herunder vil brøytekantene tidvis gjøre det vanskelig å opprettholde den snøscootertransporten flere av hyttene er avhengige av.

Videre er det slik at vegnettet ikke er egnet for vinterbrøyting før det er iverksatt utbedringstiltak. Brøytingen med påfølgende vinterkjøring vil medføre skader på vegen, jf. sakkyndige rapporter.

De ankende parter har nedlagt slik påstand:

1. Lars Byfuglien, Arne Braadland og Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA forbys å brøyte vegnettet nord for Nordfjellstølens vinterparkeringsplass på gbnr. 137/2 i Etnedal kommune frem til det er fastsatt bestemmelser om hvordan eventuell brøyting skal organiseres.

2. De ankende parter tilkjennes sakskostnader for tingretten og lagmannsretten.

Ankemotpartene – Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA mfl. – har i det vesentlige anført:

Tingrettens avgjørelse er riktig. Kravet til ankesum er ikke oppfylt og gjelder selv om tingrettens avgjørelse er en kjennelse. Det vises til sakens substans og hensynet til proporsjonalitet. Saksanlegget er oppkonstruert og kostnadsdrivende.

De ankende parters rettslige interesse opphørte da hytteforbudet ble vedtatt.

Tingretten har korrekt avvist forføyningssaken overfor Lars Thon Byfuglien og Arne Braadland. Det er således Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA som er riktig part i forføyningssaken. Samvirkeforetaket er nå registrert, og overtar forpliktelser pådratt før registreringen, jf. samvirkelova § 13 første ledd i.f. Styreansvar er ikke påberopt og er neppe relevant.

Spørsmålet om utvidet vinterbrøyting er avgjort ved jordskifterettens rettskraftige dom i saken. Alle 89 fritidseiendommene og grunneierne mv. ble medtatt i jordskiftesaken. Den iverksatte brøytingen er dermed lovlig.

Samtlige 89 fritidseiendommer nord for vinterparkeringsplassen – også de 35 brøytemotstanderne – ble tilskrevet og invitert til å delta i vinterbrøyting, medlemskap og medbestemmelsesrett i brøytesamvirket.

Det er ikke opprettet veglag for stikkvegene. Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA styrer nå vegnettet nord for vinterparkeringsplassen.

Under enhver omstendighet kan et flertall av fritidseiendommene ikke hindre brøytetilhengernes utnytting av sin fastslåtte rett til helårsveg, jf. HR-2018-1004-A.

Brøytingen har vært særdeles vellykket og godt organisert. Den medfører ikke farlige situasjoner, selv om brøytemotstanderne har sabotert trafikksikringstiltak ved å fjerne skilt, foreta «overskilting» og ved å fjerne brøytestikker. Brøytingen har heller ikke medført økte kostnader, verditap, praktiske utfordringer eller andre former for ulemper for de ankende parter. Skiløypene er intakte. Snøscootertrafikken er upåvirket av brøytingen, idet de som brøyter ved behov lager avkjøringsramper i vegkanten. Det faktiske forholdet er at vinterbrøyting høyner verdien av den enkelte fritidseiendom med kr. 400 000 – 500 000. De ankende parter har ingen beskyttelsesverdig grunn for å få stanset brøytingen.

Under enhver omstendighet er dette ikke en hastesak som skal avgjøres ved en midlertidig forføyning. De ankende parter lot være å reise bruksordningssak sommeren 2019.

Ankemotpartene har nedlagt slik påstand:

1. Anken forkastes.

2. Ankende parter dømmes til å betale sakens omkostninger for lagmannsrett.

Lagmannsretten bemerker:

Sakens prosessuelle sider

Ankesaken gjelder en kjennelse og ikke en dom, jf. tvisteloven § 32-7 første ledd. Tvistelovens krav til ankegjenstandens verdi kommer derfor ikke anvendelse, jf. tvisteloven § 29-13 første ledd første punktum.

Det er anket over en kjennelse. Lagmannsretten kan ikke se at muntlig forhandling er nødvendig for å sikre en forsvarlig og rettferdig rettergang. Det er fremlagt omfattende dokumentasjon og bildemateriale som belyser sakens faktiske sider. I samsvar med hovedregelen undergis ankesaken skriftlig behandling, jf. tvisteloven § 29-15 første ledd.

Lagmannsretten finner at de ankende parter har reelt behov («rettslig interesse») for å få prøvd anken. Det såkalte hytteforbudet i medhold av § 5 i forskrift 15. mars 2020 nr. 294, endrer ikke denne vurderingen. Facebook-melding fra Arne Braadland 12. mars 2020, inntatt i advokat Sveens e-post 20. mars 2020 kl. 11:49 sannsynliggjør at brøytetilhengerne vil få iverksatt brøyting når hytteforbudet opphører. Det er nå vedtatt at hytteforbudet opphører med virkning fra 20. april 2020.

Innledningsvis bemerker lagmannsretten at jordskifterettens dom 25. oktober 2018 ikke har rettskraftvirkninger for andre enn sakens parter, jf. tvisteloven § 19-15 første ledd første punktum. Det er den formelle partsbetegnelsen som er avgjørende, ikke hvem som har den reelle interesse i sakens utfall. De ankende parter var ikke part i jordskiftesaken, jf. advokat Sveens saksanlegg 24. juni 2017, gjengivelsen av advokat Sveens påstand for jordskifteretten og selve dommen og slutningen. Fra jordskifterettens jordskifteavgjørelse 25. oktober 2018 side 2 hitsettes:

> Det er også en rekke andre hytteeierne som benytter den aktuelle vegstrekning, men disse vil ikke få status som parter før et eventuelt krav om bruksordning skal behandles.

Lagmannsretten kan heller ikke se at jordskifterettens dom gir noen avledet subjektiv rettskraft for andre, jf. tvisteloven § 19-15 første ledd annet punktum. Etter dette konkluderer lagmannsretten med at jordskifterettens dom ikke har avgjørende betydning for utfallet av forføyningssaken.

Partsforholdet

Tingretten la til grunn at Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA under stiftelse hadde partsevne. Lagmannsretten er ikke enig i dette. I advokat Sveens tilsvar til tingretten ble det opplyst at samvirkeforetaket «var under stiftelse», noe tingretten la til grunn for sin avgjørelse. Også i anketilsvaret angir advokat Sveen at Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA er under stiftelse. Hverken tingretten eller lagmannsretten har mottatt dokumentasjon som sannsynliggjør at Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA var reelt stiftet da tingretten avsa kjennelse eller da avgjørelsen ble påanket.

Lagmannsretten bemerker at juridiske personer, herunder samvirkeforetak, ikke får partsevne før det blir stiftet. Dette følger av Rt-1997-975. I Skoghøy «Tvisteløsning» (3. utgave) side 275 heter det:

> Så lenge foretaket er under stiftelse, er det ikke noe eget rettssubjekt og har derfor ikke alminnelig partsevne.

I tillegg har samvirkelova § 13 første og annet ledd bestemmelser om ansvar pådratt før foretaksregistreringen:

> Før foretaket er registrert, kan det ikkje erverve andre rettar og pådra seg andre skyldnader overfor tredjepersonar enn dei som følgjer av stiftingsdokumentet eller av lov.
>
> For skyldnader som er pådregne i foretaket sitt namn før registreringa, og som foretaket ikkje heftar for etter første ledd, er dei som har pådrege skyldnaden, personleg og solidarisk ansvarlege når ikkje noko anna er avtalt med kreditor. Ved registreringa overtek foretaket skyldnaden.

På denne bakgrunn finner lagmannsretten at tingretten tok feil da den la til grunn at «kun Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA under stiftelse» er rette saksøkte og at det har partsevne, jf. tvisteloven § 2-1 (2)». I forlengelsen av dette, finner lagmannsretten at brøytemotstanderne måtte ha anledning til å rette forføyningsbegjæringen mot henholdsvis den som de facto foresto brøytingen, Lars Thon Byfuglien, og den som på vegne av foretaket under stiftelse skrev under på kontrakten med Byfuglien, det vil si Arne Braadland. Braadlands solidaransvar for tingretten kan også utledes direkte av samvirkelova § 13 annet ledd. Han er oppført som både daglig leder og styreleder i samvirkeforetaket.

Etter dette finner lagmannsretten det klart at tingretten ikke hadde anledning til å avvise begjæringen overfor Lars Thon Byfuglien og Arne Braadland.

Hovedkravet

Det er på det rene at saken gjelder private veger som utgjør felles atkomst for en rekke fritidseiendommer. Det er ikke anført at stiftelsesgrunnlaget for partenes vegrett gjorde unntak fra veglova kapitel VII.

Vegloven § 54 første ledd angir plikter for brukerne av privat veg som benyttes som felles atkomst til flere eiendommer. Av lovens § 55 følger at de som har plikter etter § 54 første ledd utgjør et veglag, og har bundet medlemskap i dette, jf. Otto Arnulf og Erik Grauer «Vegloven med kommentarer» (1998) side 278.

Ankemotpartene erkjenner at det blant fritidseiendommene ikke er flertall for vinterbrøyting.

Lagmannsretten legger videre til grunn at spørsmålet om å iverksette vinterbrøyting av vegnettet nord og nordøst for vinterparkeringsplassen hører under veglaget, idet det ikke er holdepunkter for at denne beslutningsmyndigheten på lovlig vis har blitt delegert eller på annet vis løftet ut av veglagets beslutningsmyndighet. Lagmannsretten kan ikke se at Valdres jordskifteretts dom 25. oktober 2018 endrer dette. Som nevnt har dommen ikke rettskraftvirkninger for andre enn partene. Lagmannsretten finner holdepunkter for at etableringen av samvirkeforetaket var et forsøk på å omgå veglovens system.

Etter lagmannsrettens syn er det sannsynliggjort at et mindretall av de bruksberettigede ikke hadde anledning til å iverksette vinterbrøyting. Denne vurderingen har også de beste rimelighetsgrunner for seg. Ingen av fritidseiendommene kunne ha noen berettiget forventning om fremtidig vinterbrøyting. Det motsatte kan være situasjonen, altså at noen hytteeiere har etablert seg i området nettopp for å slippe biltrafikk.

På denne bakgrunn finner lagmannsretten det sannsynliggjort at ankemotpartene, ved ikke å følge veglovens system, har iverksatt en rettsstridig vinterbrøyting av vegnettet nord og nordøst for vinterparkeringsplassen. Hovedkravet er således sannsynliggjort, jf. tvisteloven § 34-2 første ledd.

Sikringsgrunn

Midlertidig forføyning i denne saken forutsetter at tiltaket finnes nødvendig for å få en midlertidig ordning i et omtvistet rettsforhold for å avverge en vesentlig skade eller ulempe, jf. tvisteloven § 34-1 første ledd bokstav b.

Det er i seg selv et visst poeng at brøytingen er rettsstridig. Etter lagmannsrettens syn er det også et visst poeng at stans av vinterbrøyting reetablerer en mangeårig atkomstløsning i området.

Partene synes å være enige om at det på enkelte punkter i vegnettet er påkrevd med autovern ved kjøring på vinterføre. Dette synes blant annet å gjelde det punktet som partene benevner som brattbakken, hvor vegen er både bratt og smal. Tingretten mente at brøytekantene var tilstrekkelig erstatning for autovern. Det er lagmannsretten ikke enig i, idet brøytekantene ikke alltid er store nok. Under noe tvil finner lagmannsretten det sannsynliggjort at den iverksatte vinterbrøytingen på enkeltpunkter medfører risiko for trafikkulykker som kan medføre personskade. Lagmannsretten kan ikke se at skilttiltakene er tilstrekkelig for å etablere god nok trafikksikkerhet.

Lagmannsretten finner videre at det knytter seg usikkerhet til om veglegemet er egnet for vinterbrøyting med tilhørende kjørebelastning. Det vises til begivenhetsnær rapport som gir uttrykk for at bærelaget trolig må forsterkes for å unngå kjøreskader. Det vises til Fredrik R. Fjelds vurdering i e-post 4. juli 2018 til advokat Birgitte Bie Mørkved. I den samme vurderingen peker Fjeld på andre praktiske utfordringer tilknyttet vinterbrøyting. Fjelds vurderinger underbygges av Terje Uthushagens rapport 17. januar 2020. Under tvil finner lagmannsretten at de problemer Fjeld og Uthushagen viser til er sannsynliggjort.

På denne bakgrunn finner lagmannsretten – i motsetning til tingretten – det mest sannsynlig at den iverksatte vinterbrøytingen medfører vesentlig skade eller ulempe for de ankende parter, jf. tvisteloven § 34-1 første ledd bokstav b. Kravet til sikringsgrunn er således oppfylt.

Interesseavveiningen

Midlertidig forføyning kan ikke besluttes dersom den skade eller ulempe de ankende parter blir påført står i åpenbart misforhold til ankemotpartenes interesser.

Lagmannsretten kan ikke se at ankemotpartene har tungtveiende interesser i å fortsette en aktivitet som strider mot en mangeårig praksis. Økt salgsverdi for fritidseiendommene og de praktiske fordelene med å kjøre bil helt til hytteveggen, har inngått i interesseavveiningen.

Oppsummering

Etter lagmannsrettens syn er vilkårene for midlertidig forføyning oppfylt. Forføyningen går ut på at vegnettet nord for vinterparkeringsplassen ikke skal brøytes før det er foretatt nærmere avklaring av berettigelsen og eventuell gjennomføring, jf. tvisteloven § 34-3 første ledd. Slutningens punkt 1 utformes i tråd med de ankende parters påstand.

I medhold av tvisteloven § 34-3 tredje ledd beslutter lagmannsretten at virkningen av denne kjennelsen bortfaller dersom de ankende parter ikke senest 12. juni 2020 reiser søksmål om sitt krav om at brøytingen er rettsstridig.

Sakskostnader

Anken har ført frem. Lagmannsretten skal legge sitt resultat til grunn når den vurderer sakskostnadene for tingretten, jf. tvisteloven § 20-9 annet ledd.

Etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd har de ankende parter krav på full erstatning for sine sakskostnader fra motparten. Avgjørelsen har bydd på tvil særlig tilknyttet kravet om sikringsgrunn. Lagmannsretten finner at det foreligger tungtveiende grunner for å gjøre unntak fra hovedregelen, jf. § 20-2 tredje ledd.

Det tilkjennes ikke sakskostnader for noen instans.

Kjennelsen er enstemmig.

SLUTNING

1. Brøytesamvirket Nordfjellstølen SA forbys å brøyte vegnettet nord for Nordfjellstølens vinterparkeringsplass på gnr. 137 bnr. 2 i Etnedal kommune frem til det er fastsatt bestemmelser om hvordan eventuell brøyting skal organiseres.

2. Virkningen av denne kjennelse opphører dersom Tim Greni m. fl. ikke senest 12. juni 2020 reiser søksmål om kravet.

3. Ankesaken heves for så vidt gjelder Lars Thon Byfuglien og Arne Braadland.

4. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.

Johannes Høy(sign.) Dagny Raa Ørnulf Røhnebæk(sign.)

Jeg bekrefter at lagdommer Dagny Raa har godkjent avgjørelsens innhold, jf. midlertidig forskrift 27. mars 2020 nr. 459 § 7 annet ledd.

Johannes Høy
(sign.)

Dokument i samsvar med undertegnet original.
Inger Elise Myrvold
(Elektronisk signert)